

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1/ Ing. M. K.**, bytom M., D., **2/ E. B.**, bytom M., M., **3/ P. Š.**, bytom O., T., všetci zast. advokátskou kanceláriou A. H., s. r. o., so sídlom D., Ž. proti žalovanému: **Ing. M. L.**, bytom M., D., zast. advokátkou JUDr. G. H., so sídlom D., Ž. **o zaplatenie 24 895,43 eur (750.000,- Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Dolný Kubín pod sp. zn. 5Cb/8/2007, na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. septembra 2010, č. k. 1Obdo 33/2010-346 v časti výroku o náhrade trov dovolacieho konania, podaného na podnet žalobcov, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie **o d m i e t a**.

Žalobcovia v 1., 2. a 3. rade sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému na účet jeho právnej zástupkyne vedený v Slovenskej sporiteľni, a. s., pobočka Žilina, číslo: 76565315/0900 náhradu trov dovolacieho konania v sume **493,16 eur**.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Dolný Kubín, ako súd prvého stupňa, rozsudkom z 15. februára 2008, č. k. 5Cb/8/2007-136, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi v 1. rade 250 000,- Sk so 6 %-ným ročným úrokom z omeškania od 08. 02. 2007 až do zaplatenia, žalobcovi v 2. rade 250 000,- Sk so 6 %-ným ročným úrokom z omeškania od 08. 02. 2007 až do zaplatenia, žalobcovi v 3. rade 250 000,- Sk so 6 %-ným ročným úrokom z omeškania od 08. 02. 2007 až do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

Súčasne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom v 1., v 2. a v 3. rade trovy konania, každému z nich vo výške 56 270,- Sk, na účet právneho zástupcu žalobcov do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Na odvolanie žalobcov a žalovaného, Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, rozsudkom z 3. novembra 2009, č. k. 14Cob/18/2008-259, rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých výrokových častiach o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcom v 1., 2. a 3. rade 250 000,- Sk so 6 %-ným ročným úrokom z omeškania, v napadnutom výroku, ktorým bola zvyšná časť žaloby zamietnutá, ako aj v trovách prvostupňového konania, podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O. s. p.), v znení účinnom od 15. 10. 2008, ako vecne správny potvrdil. Súčasne odvolací súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom v 1., v 2. a v 3. rade trovy odvolacieho konania celkom v sume 1 724,45 eur, na účet právneho zástupcu žalobcov do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, uznesením z 22. septembra 2010, č. k. 1Obdo 33/2010-346, odmietol. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol tak, že túto žalobcom ako úspešným účastníkom konania nepriznal. Dovolací súd tak rozhodol s odôvodnením, že právna zástupkyňa žalobcov sa k dovolaniu žalovaného písomne vyjadrila podaním z 22. februára 2010 a uplatnila si v zastúpení žalobcov náhradu trov dovolacieho konania. Túto jej však dovolací súd nepriznal, pretože dospel k záveru, že podanie vyjadrenia k dovolaniu nebolo potrebné na účelné bránenie práv žalobcov voči žalovanému.

Rozsudok dovolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 13. októbra 2010.

Proti uzneseniu dovolacieho súdu podal generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“ alebo „dovolateľ“) v zákonom stanovenej lehote na podnet žalobcov v 1. až 3. rade mimoriadne dovolanie a to v rozsahu výroku, ktorým dovolací súd žalobcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. Dôvod dovolania dovolateľ vymedzil ustanovením § 243f ods. 1 písm. b) O. s. p., teda že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolateľ v mimoriadnom dovolaní poukázal na ustanovenia § 1, § 2, § 3, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 a ods. 5, § 167 ods. 1, § 224 ods. 1 a § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. a namietol, že dovolací súd sa uvedenými ustanoveniami dôsledne neriadil.

V nadväznosti na § 243f ods. 2 písm. c) O. s. p., v zmysle ktorého mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o dovolaní alebo o mimoriadnom dovolaní, poukázal na potrebu rozlišovania medzi pojmami „rozhodnutie o dovolaní“ a „trovy dovolacieho konania“. K pojmu „rozhodnutie o dovolaní“ uviedol, že ide o rozhodnutie o veci samej, ktorým dovolací súd rozhoduje o dovolaniach proti právoplatným rozhodnutiam súdov za splnenia podmienky zákona podľa § 236 až § 240 O. s. p. s tým, že dovolací súd rozhoduje spôsobom upraveným v § 243b O. s. p. (rozsudkom alebo uznesením). Naproti tomu „rozhodnutie o trovách konania“ je rozhodnutím súdu, ktorým súd nerozhoduje o dovolaní, ale o trovách dovolacieho konania. Poukázal na § 243c veta pred bodkočiarkou O. s. p. a § 167 ods. 1 O. s. p. a uviedol, že rozhodnutie dovolacieho súdu o trovách dovolacieho konania je samostatným rozhodnutím, ktoré nepodlieha režimu § 243f ods. 2 písm. c) O. s. p. a vzhľadom na uvedené vyslovil názor, že mimoriadne dovolanie v predmetnej veci je podané v súlade so zákonom a je prípustné.

V ďalšej časti mimoriadneho dovolania generálny prokurátor poukázal na zásadu úspechu uplatňovanú v občianskom súdnom konaní, účelnosť trov vynaložených v súvislosti s uplatňovaním ústavne zaručeného práva na právnu pomoc, ako aj povinnosť súdu rozhodnutie o náhrade trov konania riadne odôvodniť. Dovolaciemu súdu vytkol, že z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva, prečo súd dospel k záveru, že zo strany žalobcov išlo o neúčelné bránenie práva napriek tomu, že v dovolacom konaní mali plný úspech vo veci, naviac, keď na vyjadrenie sa k dovolaniu podanému žalovaným, boli písomne vyzvaní okresným súdom dňa 9. decembra 2009. Pozornosť upriamil na skutočnosť, že dôvodom podaného dovolania bolo tvrdenie o odňatí možnosti konať pred odvolacím súdom podľa § 237 písm. f) O. s. p., t. j. žalovaný sa bránil dôvodom, ktorý zakladá vždy povinnosť dovolacieho súdu preskúmať napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj konaní, ktoré jeho vyhláseniu predchádzali. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol generálny prokurátor uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. septembra 2010, č. k. 1Obdo 33/2010-346 v napadnutej časti zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora sa v súlade s § 243i ods. 1 O. s. p. písomne vyjadrili žalobcovia aj žalovaný.

Žalobcovia navrhli, aby dovolací súd mimoriadnemu dovolaniu v celom rozsahu vyhovel. Žalovaný navrhol mimoriadne dovolanie zamietnuť a súčasne si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania vo výške 986,33 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 3 O. s. p.) po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas osobou oprávnenou na podanie tohto opravného prostriedku (§ 243g O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je mimoriadne dovolanie prípustné, preto je potrebné ho podľa § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. a § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietnuť.

Podľa § 243e ods. 1 O. s. p., ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa § 243f ods. 2 písm. c) O. s. p., mimoriadne dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa rozhodlo o dovolaní alebo o mimoriadnom dovolaní.

Generálny prokurátor mimoriadnym dovolaním napadol uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22. septembra 2010, č. k. 1Obdo 33/2010-346, a to v časti výroku o náhrade trov dovolacieho konania. Predmetným uznesením najvyšší súd ako súd dovolací odmietol dovolanie žalovaného podaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 3. novembra 2009, č. k. 14Cob/18/2008-259 a súčasne rozhodol o náhrade trov dovolacieho konania tak, že túto žalobcom nepriznal. Generálny prokurátor prípustnosť mimoriadneho dovolania odôvodnil tvrdením, že rozhodnutie dovolacieho súdu o trovách dovolacieho konania je samostatným rozhodnutím, ktoré nepodlieha režimu § 243f ods. 2 písm. c) O. s. p. S uvedeným názorom generálneho prokurátora nie je možné súhlasiť.

Podľa § 151 ods. 1 veta prvá O. s. p., o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalobcovia si náhradu trov konania uplatnili riadne a včas, a to vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného (č. l. 319 spisu), a preto nebol dôvod o ich priznaní, resp. nepriznaní nerozhodnúť. Výrok o náhrade trov dovolacieho konania je v danom prípade súčasťou rozhodnutia vo veci samej. Takéto rozhodnutie je potrebné vnímať ako jeden celok, z dôvodu ktorého mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti časti výroku o náhrade trov konania nemôže dovolací súd prejednať, pretože uvedený mimoriadny opravný prostriedok proti takémuto rozhodnutiu podľa § 243f ods. 2 písm. c) O. s. p. výslovne nie je prípustný.

Podľa § 243i ods. 2 O. s. p., v konaní o mimoriadnom dovolaní platia primerane ustanovenia o konaní na dovolacom súde (§ 242 až 243d), ak tento zákon neustanovuje niečo iné.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že generálny prokurátor nebol oprávnený podať v danej veci mimoriadne dovolanie, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému mimoriadne dovolanie nie je prípustné. Dovolací súd z tohto dôvodu mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora v zmysle § 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p. a § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. odmietol.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 148a ods. 1 a 2 O. s. p., podľa ktorého generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky v konaní o mimoriadnom dovolaní nemôže byť uložená povinnosť nahradiť trovy konania. Povinnosť nahradiť trovy konania v konaní o mimoriadnom dovolaní má ten, kto podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O. s. p., § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Trovy

žalovaného spočívajú v právnom zastúpení jeho osoby advokátkou, ktorá vyčíslila trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v sume 986,33 eur. Dovolací súd žalovanému priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokátky za jednu právnu službu, ktorú poskytla žalovanému vypracovaním písomného vyjadrenia k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora z 15. februára 2012. Za jeden úkon právnej pomoci advokátka správne vyčíslila tarifnú odmenu v sume 403,34 eur (vypočítaná z ceny predmetu konania 24 895,43 eur v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov) a správne si uplatnila aj paušálnu náhradu hotových výdavkov stanovenú pre rok 2012 podľa § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky, a to v sume 7,63 eur. Spolu s 20 %-ným DPH (182,19 eur) podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., predstavuje odmena advokátky sumu 493,16 eur.

Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu za druhý úkon právnej služby spočívajúci v plnomocenstve udelenom právnej zástupkyňi dňa 8. februára 2012 v konaní o mimoriadnom dovolaní, keďže trovy s tým súvisiace (prevzatie a príprava zastúpenia v rámci prvej porady s klientom podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) nepovažoval za účelne vynaložené trovy. Žalovaný menovanú advokátku splnomocnil na zastupovanie v predmetnom súdnom konaní na základe plnomocenstva z 11. novembra 2008 (č. l. 176), z obsahu ktorého vyplýva, že právna zástupkyňa bola splnomocnená, „aby v právnej veci žalobcov Ing. M. K. a spol. proti žalovanému Ing. M. L. o zaplatenie 750 000,- Sk s príslušenstvom vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp. zn. 14Cob/18/2008, vykonávala všetky úkony, ... , to i vtedy, keď je podľa právnych predpisov potrebné osobitné splnomocnenie“. Povinné zastúpenie účastníka v dovolacom konaní, ktoré sa začalo podaním mimoriadneho dovolania, sa nevyžaduje. Napriek tejto skutočnosti dovolací súd vzhľadom na doterajšie právne zastúpenie žalovaného v konaní a vyššie uvedenú formuláciu v plnomocenstve z 11. novembra 2008, v rámci postupu podľa § 243i O. s. p. vyzval právnu zástupkyňu žalovaného na oznámenie, či predmetné plnomocenstvo sa vzťahuje aj na konanie o mimoriadnom dovolaní v zmysle Občianskeho súdneho poriadku (výzva dovolacieho súdu z 30. januára 2012). Z dôvodu, že dovolací súd považoval za dostačujúce zaslanie písomného vyjadrenia k uvedenej výzve, má za to, že zaslaním osobitného plnomocenstva z 8. februára 2012, za ktorý si právna zástupkyňa účtovala odmenu ako za ďalší úkon právnej služby, navýšila svoju odmenu o trovy, ktoré dovolací súd nepovažoval za potrebné na účelné uplatňovanie, resp. bránenie práva proti žalobcom, ktorí úspech v konaní o mimoriadnom dovolaní nemali.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 29. marca 2012

JUDr. Alena Priecelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.